

Futbol sense àrbitres

Potser es hora d'encetar el debat sobre els diners del futbol, abans que la bogeria de l'actual Lliga, aquesta orgia multimilionària que barreja el món de l'esport amb la política, els negocis i els mitjans de comunicació, esdevingui una cosa normal. Bé, de fet ja ho és, de normal, i per mi aquest és el problema. Perquè quan un fenomen social, econòmic o polític pren la magnitud que ha pres el futbol, i a més a més sense saber qui fa d'àrbitre, la societat no pot posar-se la bena als ulls amb l'excusa de l'esport, o de la noblesa de l'esport i tot això.

Recomano la lectura de l'article de Toni Canís en aquest número d'EL TEMPS sobre la "guerra del futbol" i les televisions. S'hi donen prou elements de judici per arribar a la conclusió que les disputes entre els jugadors i la directiva del Barça, la personalitat singular de Paco Roig o, fins i tot, el resultat dels partits de Lliga, són només el farciment. Un farciment que amaga la part principal del plat i ens deixa amb el dubte de si al darrere hi ha només negoci, política, lluites de poder, o tot junt.

Tot va començar l'estiu passat, quan les televisions privades i públiques van començar la carrera per aconseguir els drets d'emissió dels partits de primera divisió. En un règim de competència cada vegada

més salvatge, les televisions van a la caça de l'audiència amb totes les armes al seu abast. Unes sense perdre el món de vista (les públiques, que depenen dels governs i indirectament dels parlaments) i unes altres, les privades, barallant-se descaradament en públic. Va ser el cas de les acusacions mútues entre *El País*-Canal Plus i Antena 3-*El Periódico*, abans de fer les paus la nit de Nadal passada.

Aquesta lluita per l'audiència i, per tant, per aconseguir els drets de les transmissions del futbol, va provocar una mena de subhasta del preu d'aquestes transmissions. Aquesta temporada, els equips estatals de primera divisió ingressaran per aquest concepte uns 40.000 milions de pessetes més que la temporada passada, i potser la temporada vinent tornarà a passar el mateix. Com a conseqüència, per a molts clubs aquests ingressos són més importants que les quotes de socis o la venda d'entrades.

Això no és cap ximpleria perquè marca un canvi d'època en el món del futbol, un món socialment molt important als Països Catalans. Si els socis dels clubs de futbol, amb les seves quotes, pesen menys que els contractes amb les televisions, per als directius del club potser també pesarà més una bona negociació amb les televisions que no pas l'opinió dels socis. Tret que els socis no vulguin altra cosa que ingressar calers i més calers.

Però pot ser que tinguin altres gustos, perquè aquesta espiral de milions canvia moltes coses. Per exemple, els

40.000 milions de pessetes més que han anat a parar als clubs de primera divisió també han disparat els preus dels jugadors. És normal: més diners a la caixa, més diners per comprar futbolistes. Només una providencial sentència Bossman, que autoritza els clubs de futbol a contractar tants jugadors europeus com vulguin, ha augmentat l'oferta de futbolistes i ha frenat l'alça dels preus.

Pero no del tot. El Barça i els grans clubs ens han acostumat als fitxatges multimilionaris. Aquesta temporada ha pagat una barbaritat pel brasiler Ronaldo. El meu fill de set anys juga amb tota la naturalitat del món a un joc d'ordinador, el "PC Futbol", i l'altre dia em deia que havia "comprat" Butragueño per 600 milions de pessetes... Pot fer riure, però el resultat és que els clubs poden

perdre interès a invertir diners en el planter. Algun gran club ja estudia cobrar diners per formar la canalla, en lloc d'invertir-hi diners i esforços com fins ara. El paper "social" dels clubs de futbol, sobretot dels més modestos, trontollarà de veritat.

A més, amb l'actual sistema, els grans clubs —o, millor dit, els seus dirigents—, tenen la paella pel mànec a l'hora de negociar amb les televisions. Els preus continuaran pujant: uns preus que en el cas de les televisions privades acabaran pagant els espectadors (Canal Plus, *pay per view*...) i, en el cas dels canals públics, els contribuents. Cal preguntar-se si és lògic que els directius dels clubs de futbol "manin" tant que puguin obligar a pujar la subvenció pública a la televisió... Algú hauria de preguntar-se si és lícit que la "democràcia futbolística" surti dels estadis. ■

JORDI FORTUNY

"Cal preguntar-se si és lògic que els directius dels clubs 'manin' tant. Algú hauria de preguntar-se si és lícit que la 'democràcia futbolística' surti dels estadis."